

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JULES LEMAITRE

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ ΡΟΛΟΣ

Έξαινο το βράδυ, ενώ η μεγάλη τραγωδία Κορνηλία Τότσι, έπαιζε το όλο της Φουδεργκόνδη, Ξαίρνα, στη μέση της τρίτης πράξης, σπαιώταρχο το παλιό της κ' έκανε ένα άπενομαίο νόημα στο μηχανισμό της σκηνής να καταθέσει την αυλαία... "Όλοι άμείως έπιδεσαν πός της είχε έρθει συγχωπή ή νουική κρίσις... Μά όχι, δέν συνέβαινε τίποτε άπ' αυτά...

Η Κορνηλία είχε διαζώσει το παλιό της, γιατί ήταν κοιρανική, άδρακτατα κοιρανική, γιατί ή φωνή της καθόταν μέσα στο λάκρυγά της και γιατί, τέλος, ήταν πνυ αφάντα χροόνον.

Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, γύρισε στο σπίτι της, χωρίς να βγάλη το θεατρικό κοστούμι της, σοφιστήρισε σε μια πολυθρόνα μπρός στον πεντάγωνο καθρέφτη της, ή άποψη της έκανε να φάνετα μαζοβρία και τρομαχτική.

Η άπειλοία της ήταν άπεριόρατη. "Όλη τη νύχτα έλαμψε και πόλις, κατά τό χαράματα, κοιθόντας τον καρπό της έξαντλημένο πνυ, άποφάσιζε να πέση στο κορβάκι της.

Την άλλη μέρα ή γυροίς πού την άπεκαίθη, διαζήριζε για πέμπτη φορά πός έπρεπε να έγκαταλείρη το θέατρο και ότι με δυσκολία θα μπορούσε να παήη για μια φορά άκούη στη «Μελισάνδη», το έργο πού ή ένδοξος θεατρικός συγγραφέας Εγγένιος Ναλόν έγραψε έπίτρηδες κ' αθή.

Αότη τη φορά, αντίθετα προς τις προηγουμένες, ή Κορνηλία πίστεψε το γυροίς.

"Ετσι είχαν πνυ τελειώσει ή λυα... Η θεατρικη περιουσία στην Εγγόρη, την Ασία και την Άμερική, ή άποφάσις της, ή άλυμμένες τών λουλουδιών, ή ένδοξασμός του πλάνου, ή τραβές έπειρημίες, ή σινεντήρις με τούς δημοσιογράφους... ήα... ήα... ήταν τελειωμένα πνυ...

Και μέσα σε μερικά χροόνια, σε μερικούς μήνες ίσως, ή Κορνηλία Τότσι θα είχε λησμονηή πνυ στη μέση των άνθρώπων...

Η Κορνηλία συλλογίζεταν και άλλες παλιές ήθασσεις, ή άποιες ήταν ήλιος ένδοξος αγρόδον όσο κ' αθή και ή άποιες τούρα είχαν καταλήσει χοντρές ήλιωμένες κροίς πού ζούσαν με τούς γάτους τους και τούς πελαγώνους τους σε μικρές βιλίτιες των προαστίων της Φλωρεντίας.

Νά φτάση στο σημείο αυτό, άφού πνυ ήταν μια βασίλισσα και και παραπάνω από βασίλισσα...

"Ω, αυτό δέν ήταν δυνατόν κ' ούτε θα το δεχόταν ποτέ... Προτιμότερος από ένα τέτοιο ξεπερηό ήταν ή άθανός..."

Ναι, προτιμότερο ήταν να πεθάνη σαν μια ήρωίς τραγωδίας, ή άποία δέν θέλη να έλθει πού δειχόν της ή σαν μια θεατρική αυτοκαταίτηρα, ή άποία, βλέποντας την αυτοκαταίτηρα της καταστραμμένη ληγεται με τον πέλο της για να μην πέση στα χέρια του νικητού... Γιατί ή ιδέα του θανάτου, όπως άλλωστε π' όλης ή άλλες μαρμασάζεταν από πνυτή της Κορνηλίας, σαν ένα θεατρικό κέρφω.

Μια μέρα λοιπόν, μέσ' στο χολό των μεγάρων της πού ήταν γεμάτο περίεργα παύματα φρενίνα από τις τέσσερες άκρες της γής, και στον μερικοί λουρι βροσπόντισσαν συγκεντρωμένοι, καθισμένοι έπάνω στους τάπητες και στις δοξές των νταβανιών, ή Κορνηλία είχε έξαινο με τη μελωδική της φωνή:

— Πιστεύετε στα προαισηήματα; Έγώ πιστεύω... Κάτι λοιπόν πού προλέγει ότι θα πεθάνω στη σκηνή κατά την πρηνίση της «Μελισάνδης». Γι' αυτό έξω πάμει ήδη να ένδιαφέρονμα για τη ζωή. Νά, έχω έδω ένα σωρό προσκήσεις για τούρα, χορούς, γιορτές. Όπτε τ' άνοιξα κύν. Γιατί δέν θα πάω ποθενά, γιατί θα πεθάνω..."

Και, μ' ένα μυστηριώδη τόνο, επρόσθεσε: — Είμαι σύνορη κ' αυτό... Καταλαβαίνετε;... Είμαι σύνορη...

Την άλλη μέρα τα λόγια της αυτά δημοσιεύτηκαν στις εφημερίδες της Φλωρεντίας κ' έκαναν

άκούα μεγαλύτερο το ένδιαφέρον πού προκαίσε ηή ή «Μελισάνδη».

Η δικαίη του έργου είχαν άρχίσει. Η Κορνηλία, πού ήταν πολύ άδύνατη, με δυσκολία πήγαινε σ' αυτές και μόλις και μετά βίας, καταβάλλοντας όλη τη θέλησή της, μπορούσε και στεκόταν όρθια...

Η ήρωίς του δράματος, μια γυναίκα αίνυμιακή και ηρωική για άνδρες, άφού διαζώτα ένα σωρό έγκλήματα, δημηγροίσι πνυή της στο τέλος του έργου και πεθαίνει έπάνω στη σκηνή.

Λίγες μέρες, πνυ από την πρώτη, ή Κορνηλία πήγε από ένα καθύσιο ένα μικρό ομαθόγδινα μπουζούκια, πού της είχε χωρίσει κάποιος μαζοβιός των Ίνδων. "Επειτα άπέπαισε από μια πελοία ύδατον της Άγκυρας, πού της είχε για στόλωση στον τόπο, μερικά δημηγροίσινα βέλη.

Κατόπιν προσέλασε την πιστή υπηρέτριά της Γιωζέττα, ή άποία τρέναν χροόνια τούρα σερβόνταν πίσω της σ' όιο τον κόσμο, και δινόντας της τα βέλη και το μπουζούκι, της είχε σοφική:

— Θα βάλεις τις αμύες των βελών αυτών μέσα σ' ένα νερό και θα τις άφήσεις έτσι μερικές μέρες. "Επειτα με το νερό αυτό θα γεμίσης το μπουζούκι και θα πνυή το σώμας κατά την αρχιμή της «Μελισάνδης».

— Καλά, κερία, άπεκρίθηκε ή υπηρέτρια.

— Όζώσον μου στο Χριστό, έπέμεινε ή Κορνηλία, ότι θα γεμίης αυτό πού σου έδω.

— Το έραζόμου.

Η Κορνηλία έπληξε άπεροχη στην προμείρα της «Μελισάνδης».

Κατόρθωσε να προκαίση με ταύτη τον θεατόν άκουη και ή ή συγκεντρωτός. Οι Φλωρεντινοί, οι άποιοι, τελευταία είχαν άρχισει να την άποδεδώνετα κάπως κροχιά, διακόπταν από τη μεγάλη καλλιτεχνικά και την άποφάσις.

Και είχαν διαρη... Το παλιό της Τότσι έξαινο το βράδυ ήταν τόσο έπνεργο, ώστε να διαγίμνη άργονια πλανόδιαν πνυ από τη σάιλα... "Ήξεραν όλοι ότι ή ήρωίς πέθανε στο τέλος του έργου... Και πρηνίαν με άπνοσημηνία να δούν τι θα έκανε ή Κορνηλία για να φανή έπνεργη και στο θάνατό της...Και ή άόρητη άκαμνηή κάποιος έξαορτικό πράγματος πέψε τις καρδίες τους.

Κατά το τελευταίο διάλειμμα, πελινθών άνωμα στην πληρωμή τών λουλουδιών πού γεμίαν το κωμάρτι της, τη στιγμή πού το κωμάρτι χτυπούσε για το άναβημα της αυλαίας, ή Κορνηλία άνοιξε ένα παρόρηνο κ' άνατένοντας βαθεία τον κροχέονό άρα, φώναζε:

— Χαίρε, Φλωρεντία.

"Επειτα, γυροίτατος προς τη Γιωζέττα, της είχε: — Δόσε μου το μπουζούκι.

Η Γιωζέττα της το έδωσε χωρίς να πη λέξη... Και ή Κορνηλία Τότσι βγήκε στη σκηνή.

Το παλιό της σ' όλη την πέμπτη πράξη, κατά την άποία ή Μελισάνδη άποκαίτημα και κινηγημένη ηήται καταφέρω στο θάνατο, έπληξε άφαστος...

Τέλος ή στιγμή πού θανάτον έγραψε... Η Κορνηλία έβγαλε το μπουζούκι με το φαρμάκιο άπ' τον κρόφο της...

Κατέβηκε μια υπηρέτριά προσάθεινα και το έφερε στα χέρια της.

Άμείως σοφιστήρισε στα σανάδια της σκηνής: σαν κρομνοβολημένη... Είχε γίνει πράσινη και οι σαναίοι πού τη βασάνων ήταν άδύνατο να είνε φρενίτικ... "Όσο μεγάλη ήθος κ' άν ήταν, δέν μπορούσε να παήη τόσο ζοτανό το όλο της.

Η αυλαία έπεσε και το κωμάρτι είχε σηκωθεί κρομνιμένο από έναν άπεριόρητο νόμο.

"Επειτ' από λίγες στιγμές, ή Κορνηλία Τότσι, ή μεγάλη τραγωδός, πέθανε μέσ' στο κωμάρτι της... Για πρώτη φορά, είχε παήει εκείνο το βράδυ έξω του φρενικού.

JULES LEMAITRE

—Νά, έχω έδω ένα σωρό προσκήσεις για τούρα, χορούς, γιορτές...

